

Čutnobiografski sprehod: etnografski strip, 17. september 2017

BLAŽ BAJIČ IN SANDI ABRAM

Blaž: Evo, takrat ni blo ograje se mi zdi. Pa tudi nekih teh igral ni blo. No, ampak v tem parkcu smo tud pili pivo. Tam na unih ... na igralih, teh gugalncah al pa na ... kako se reče ...

Sandi: Klopcah?

Blaž: Klopcah, ja. Tako.

Sandi: A je mel tud ta kakšno posebno ime?

Blaž: Un parkec pri Bosojki, po moje kaj takšnega. Ne spomnim se. Zdaj greva do Bosjoke.

Sandi: Kaj do?

Blaž: Do Bosojke.

Sandi: Bosarke?

Blaž: Bosojke.

Sandi: Bosojke.

Blaž: Ja.

Sandi: To pa moraš razložiti.

Blaž: Ti bom razložil, ko bova tam.

Sandi: Okej. Če nas prej ne odplakne.

Blaž: Ravno najboljši dan sva [izbrala]. Čeprav takrat, ko sva planirala [sprehod], je bilo še rečeno, da bo danes lepo vreme.

Sandi: A recimo v takih pasažah, ko je pred nama, se pa niste zadrževali?

Blaž: Ko je deževalo, mogoče. Ampak niti ne tolko tle. Čeprav smo se tudi kdaj. Ampak bolj v uni tam. Pri ... kako se reče ... teološki.

Sandi: A naprej od Poljan?

Blaž: Mhm.

Sandi: Pri Poljanski.

Blaž: Čakaj, sej ti pokažem. Ta plac tukaj, kjer je fast food. No, tle se reče Bosojka. Ne spomnim se čisto točno, kdo si je izmislil to ime. Ampak mogoče se še vidi. Tam sem z enim kulijem napisal gor na tisto nalepko od Orbit reklame »Pri Bosojki«. Ampak Bosojka, pa ne vem, če se spomniš – to je bil verjetno en prvih slovenskih memetov. Greva pod to [nadstrešek], da bo malo lažje. Bosojka, to je bil en tak mini, dokaj zanikrn, bi se reklo, fast food. Meni je bil zakon. Že dolgo nisem bil, ampak mogoče bi zdej kej vzel za jest. Ta internetni meme, ki sem ga omenil.

Sandi: Mhm.

Blaž: No, tam je nekdo naredil prank call in posnel in je dal na net. In je takrat bilo to ful popularno. Mi smo se večkrat zajebavali iz teh stvari. In nekako se je to ime prijelo. In sčasoma je cela šola začela to klicat Bosojka. Ne vem, če se to ime še perpetuira, ampak, evo, tako je nastala. Zdej glede čutnih stvari, zakaj se spomnim [Bosojke]. Ker je tule imel hamburger *zelo* specifičen okus.

Sandi: Mhm.

Blaž: Prav in zelo specifičen vonj. In če si šel na Bosojko, če nas je šlo par ... V razredu nas je bilo samo sedem fantov. Eden je sicer ruknu, en se ni sicer veliko družil z nami, tako da v bistvu, če smo šli, smo šli skoraj vsi skupaj. In ko smo šli, to je cel razred smrdel po tem hamburgerju! Tako da, evo, je imel nek čutni značaj.

Sandi: Ste prinesli s sabo?

Blaž: To ne.

Sandi: Oziroma ste se razkrili, da ste bli ...

Blaž: In zdej pol so ti roke smrdele po tem hamburgerju. In potem si prišel do kakšnega sošolca, ki ni šel takrat zraven, in si bil tako »aaa smrdi« si mu potisnil v nos.

Sandi: Zdaj zgleda, kot da je nek tak fast food, ki bolj streže na ulico. A ima tudi prostor notri?

Blaž: Ne, ne, ne. Samo ta oknček. In to si vzel. Ona ti je zavila v stanjol papir. Ena taka stara teta je bila. Bolj slabo je slovensko govorila. Je spekla pred tabo uno pleskavico in je dala noter, kar si hotel, in to je bilo to. Pa še zelo pocen je bilo. Pa ful velka in je bilo res dobro.

Sandi: Se pa ti je v bistvu prijel vonj na kožo?

Blaž: Ja, ja. Ful, ful je imelo močen vonj po zažganem olju. Meso, ne vem, res je imel specifičen vonj. Noben drug hamburger, se mi zdi, da ni imel takšnega vonja. Evo, to je blo povezano s tem. To je bil en zelo, zelo pomemben spot. Ker bili smo stari šestnajst, sedemnajst let. Vsi smo še rastle in smo žrli kot prasci. Tako da včasih si šel med prvim odmorom na hamburger, med drugim odmorom na burek ali pa na pico ali pa na kebab.

Sandi: A greva pogledat, če se vidi napis?

Blaž: Lahko. Po mojem tudi če je zbledel, se vidi samo še vdolbine, ki nastanejo od kulija.

Sandi: Lahko pa preveriva.

Blaž: Ja. Ni več.

Sandi: Pa ni videti, da delajo hamburgerje.

Blaž: Po mojem je tukaj zadaj.

Sandi: Zgleda pa najbrž isto kot ...

Blaž: Čist isto. Čist isto. Po mojem še cenik, pa vse je isto. Te nalepke. Dobro, tukaj sta bile dve trgovinici. Ena Mercator, ena tamala privat. Privatna je bila bolj kul, ker so nam prej dal pivo za pit. Včasih tam, kjer je hostel, za katerega by the way sploh nisem vedel, včasih je bil tam Mercator in so ga zaprli, ko sem bil v prvem letniku. Če si hotel v trgovino, si moral it sem ali pa v Spar, tam, pri hotelu.

Sandi: Mhm.

Blaž: Tukaj, ta avtobusna postaja, ki je mal naprej, na levi strani, tam sem hodil jaz na petko, ko sem šel domov. Tam, tista bela bajta na

Ambroževem trgu je pa foter delal. Čeprav tudi zdaj drugače izgleda, je prenovljena. Bolj, bolj fina izgleda. Prej je bila taka rjava, razpadajoča fasada.

Sandi: Se pravi nisi s tega kvarta? S te soseske?

Blaž: Ne, ne, jaz ...

Sandi: Ampak si ...

Blaž: Jaz sem originalno z Brilejeve. In tam sem živel do prvega ali drugega letnika srednje. Potem pa smo se preselili v Koseze. In ja, hodil sem na Poljane, ne vem ... kot sem ti že zadnjič rekel, ker ko sem šel na informativni dan, sta dva tipa igrala Hendrixa na hodniku. In to se mi je zdelo bolj kul kot pa kakšne druge stvari. Trafiko so prenovili.

Sandi: Ta plaža tukej.

Blaž: Kako?

Sandi: Cela poplava, tukaj na avtobusni.

Blaž: Ja, avtobusna postaja je tukaj, pač, je bilo tako, a ne. Šli smo dostikrat iz šole po Poljanski proti avtobusnim postajam in je ... [zelo glasen promet] ... in tu, tukaj je pač bila prva postaja in si kdaj počakal pa še mal klepetal s kakšnim sošolcem ali pa jaz sem s svojo takratno punco počakal, da je ona šla na avtobus, potem sem pa šel jaz na

svojega. Drugače pa smo večkrat stali prav tukaj, če je deževalo. Samo, ja, trafika je malo drugače zgedala. Bolj, bolj tako normalno, bolj old school.

Sandi: Se pravi, omenjal si, da si predvsem se prevažal z avtobusom oziroma, če se prav spomnim najinega pogovora, si rekel, da je bilo tudi to povezano s krajem, kjer je tvoj oče delal. Tako da v bistvu prevozi ...

Blaž: Ja, ja. On je delal v oni bajti tam.

Sandi: Mhm.

Blaž: In je potem dostkrat me zapelju zjutraj in me odložil. Kdaj tudi za nazaj. Pa ja, je res, pozimi sem se večinoma z avtobusom vozil. Poleti, vsaj od kakšnega drugega letnika dalje pa z biciklom.

Sandi: Zdaj, omenil si bicikel. V bistvu prej, ko sva se vozila, si dejal, da zdaj, če ne bi bilo tega vremena, kakršen je trenutno, da bi danes prišel z biciklom, ne.

Blaž: Ja.

Sandi: Se pravi, si mislim, da na drugi lokaciji pravzaprav živiš?

Blaž: Ja, zdaj stanujem stanujem za Vičom, na Viču. In ja, Ja, prišel bi z biciklom. Po navadi grem z biciklom, ker je pač zastoj! Pač če ti ga ne ukradejo prepogosto. Samo danes pač kot prvo ful pada in nisem nisem hotel tvegat, ker imam kamero za, ne vem koliko, jurja evrov v ruzzaku in bi bilo malo bedno jo uničiti, še preden jo sploh prvič uporabiva. Druga stvar je ta, da mi je pa še guma spustila. Tako da potem se mi ni dalo glih zajebavat s tem, tako da sem se odločil, da grem na bus oziroma peš, in to je to.

[premor zaradi hrupa]

Blaž: Ne vem. Zdaj, v zvezi s čutnimi stvarmi. Ful ni bilo glih kakšna, prav posebna stvar, da bi se spomnil, ne.

Sandi: Ne, mogoče sem napeljal ravno na to, a ne. A veš, na to tehnologijo.

Blaž: Kako?

Sandi: Na, tehnologijo. Na prevozna sredstva. Zakaj si v bistvu izbral to gimnazijo tukaj.

Blaž: Zaradi Hendrixa, sej sem ti rekel!

Sandi: Ja, ja, ja. Seveda, muzika. Ampak tudi način v bistvu prevažanja, a ne. Kombinacija avtomobila pa avtobusa. V bistvu čakanje na tej postaji.

Blaž: Ja, čeprav mislim, da ko sem se vpisoval, da moj foter še ni delal tam.

Sandi: Mhm.

Blaž: Mislim, da je to potem, šele ko sem že bil vpisan.

Sandi: A!

Blaž: Se je ta sprememba naredila. Tako da mogoče je ... ampak se ne spomnim čisto natančno. Ampak mislim, da je bilo tako. Tako da to ni bilo odločilno pri vpisu. Pač, ne vem, kako bi ti rekel, nekako bolj normalna mi je delovala ta gimnazija kot vse ostale, ki sem jih šel pogledat. Se pravi Vič in Bežigrad. In ne vem, tam so se mi tako snobovski pa zategnjeni zdeli. Tukaj je bilo bolj na easy, boljši štimung al' kaj naj rečem. Zarad tega sem šel sem. Drugače, aha, to je to, a ne. Glede na to, da se pač midva zdaj pogovarjava, kot smo se pač pogovarjali takrat. Sicer z drugačnimi zadevami posredi in drugačno temo, a ne. Je to, a ne,

da pač v bistvu je zelo glasno, a ne. Pač dež, avti [močan hrup mimo-vozečih avtomobilov], to, ko grejo gume. Tudi pogovor je mogoče do-
stokrat bil takrat zaradi tega ... tudi si se moral dost naglás pogovarjati.
Ampak, ja, ne pa nujno, no, če je bilo suho, pa ni bilo prometa. Ja, evo,
to je to po mojem ... Pločnik je isti, fasade od hiš prenovljene.

Sandi: Busna je še vedno, kakor je bila.

Blaž: Ja, se ni premaknila, ja. Za razliko od drugih, mnogih dru-
gih postaj v Ljubljani. Semafor tudi takrat ni nikoli delal!

Sandi: Ja, bil pa je, a ne?

Blaž: Ja.

[močan hrup mimovozečih avtomobilov]

Blaž: V tem podhodu [glas odmeva med stenami] ... pač pod-
hod, skozi katerega smo večkrat šli ... takrat je bila tukaj kitajska [re-
stavracija], v katero smo kdaj zašli, no, nismo šli velikokrat, ampak ene
parkrat smo šli tule jesti. In če smo šli, smo šli k v to [restavracijo], ker
je [bila] all you can eat, a ne. Drugače pa ...

Sandi: To kot srednješolci?

Blaž: Ja, ampak ne velikokrat, ene parkrat, no. Drugače tule, v
tem podhodu se stvari menjajo ful pogosto, a ne, edino ta barček ostaja
že od nekdaj, kolikor se jaz spomnim.

Sandi: A ta pred nami?

Blaž: Ta, pred nami, ja. Zdaj so tudi ta barček prenovili. Prej je
bil res tak pajzl, ne.

Sandi: A to je ... To je bila ta gostilna?

Blaž: Ta gostilna – mislim, da so jo odprli enkrat, ko smo mi bili
proti koncu ali pa lih, ko smo končali srednjo [šolo] ...

Sandi: Mhm.

Blaž: Tako da nikoli takrat nisem bil v času gimnazije tukaj.
Ampak je bila pa tale kitajska [restavracija], a ne.

Sandi: Zdaj je pa indijska [restavracija].

Blaž: Zdaj je indijska [restavracija]. Prej prej je ... Sem pa pol bil

parkrat še tule, ampak ja, ni bila lih neka pomembna stvar. Kdaj smo hengal tudi v podhodu tukaj ali pa tam. Ampak ni bilo pa to neki, da bi stalno ga hengali [na tem mestu]. Aha, mogoče tista stvar, sem se zdaj spomnil ... a greva tam stati, pod streho?

Sandi: Ja. Mislim, da nas je to vreme prisil'lo v to ... Kjerkoli že, aha, kar tu.

Blaž: Aha, tukaj je kar opazna sprememba, ti količki, a ne. A veš, prej jih ni bilo in je bilo vedno polno avtov tukaj. Saj se še vidi, da so tele črte za parkiranje. Drugače ena stvar, ki sem se je spomnil, je pač ... sicer zdaj ti ne morem pokazati, ampak jaz sem takrat vedno imel in še vedno po navadi imam, če sem šel na avtobus ali kaj takšnega, sem imel muziko. MP3. Oziroma takrat verjetno še diskman. To je za mlajše arhaična tehnologija! Da sem recimo hodil tukaj in sem pač poslušal neko muziko. In ne vem, zakaj sem se spomnil specifično, da sem Rainbow enkrat takrat tukaj poslušal. Ampak, pač, ne vem, v srednji šoli itak ful odkrivaš muziko in tako ...

Sandi: Mogoče ker dežuje?

Blaž: Mogoče, ja! Se spomnim različnih obdobij. Ne vem, sem hodil pa sem takrat poslušal ful to pa tako ... no, pač je ta muzika bila.

Sandi: A pa ... [močan hrup mimovozečih avtomobilov] ... a ta pot od doma do šole si vedno hodil sam, pa v bistvu je bila ta muzika kot nek spremljevalec?

Blaž: Ja. Ja. V bistvu, če sem šel sam na avtobus, je dostikrat ... Muziko sem vedno imel, se je pa kdaj zgodilo, da sem na avtobusu srečal eno sošolko, ki je stanovala eno postajo naprej od mene v Kosezah. In pol pač iz vljudnosti sem dal [slušalke] ven, čeprav sva se zelo dobro razumela s to sošolko takrat. In sva prišla do dogovora, da če pač en reče »Lej, meni se ne da pogovarjat, ker je prezgodaj«, sva potem samo sedela ali pa stala zraven drug drugega pa je bilo zelo ne-nevljudno, ampak je bilo sporazumno to in sva pač ...

Sandi: Kdaj ste pa začenjali s šolo? Oziroma kdaj si moral od doma? Se spomniš?

Blaž: Prezgodaj.

Sandi: Se pravi bla je še tema?

Blaž: Ja, pozimi verjetno res, ja. Ne spomnim se pa, kdaj se je začel [pouk]. Nekaj vem, da so nam predstavljali [začetek pouka]. Ker Poljane so bile edina šola, kolikor se spomnim, ali pa ena redkih, ki so imeli dva odmora za malice. Prvi pol ure ali prvi dvajset minut pa potem pol ure. Potem so pa, mislim, da v četrtem letniku, nam to skin'li [ukinili] in se je malo predstavljala ura. Pa ne vem, zdaj točno. Ampak nam je bilo kul, kar lahko si šel dvakrat na malco in je meni večkrat ustrezalo. Ali pa da si šel v enem na malico in v drugem na kavo. In tisti bar, Činkole, kjer sva bila prej na kofetu tudi midva, je bil tudi potem naš lokal za kavo. Ne vem, zakaj, ampak te naše punce, naše sošolke, s katerimi smo se družili, so vedno hotele it tja. Boljša kava in tako naprej. Plus neki so se s kelnarji malo pecale ene. Pa tudi po šoli, tukaj, ker so nam dali pivo, smo tudi hengali tam v [baru] Elipsa. Zdaj vidim, da se kliče Cona 13, po nismo ... Perk je bil prej. In smo večkrat šli tja [v Činkole].